

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Ludvíka Davida, soudkyně Kateřiny Šimáčkové a soudce zpravodaje Davida Uhlíře ve věci stěžovatele **Mgr. M. C.**, právně zastoupeného JUDr. Zdeňkem Grusem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Resslerova 1754/3, proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. srpna 2015 č. j. 4 To 249/2015-21, za účasti **Krajského soudu v Ústí nad Labem** jako účastníka řízení a Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

I. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. srpna 2015 č. j. 4 To 249/2015-21 bylo porušeno základní právo stěžovatele na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na osobní svobodu zaručené čl. 8 odst. 2 a 5 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. srpna 2015 č. j. 4 To 249/2015-21 se proto ruší.

O d ů v o d n ě n í :

1. Ústavnímu soudu byl dne 24. 9. 2015 doručen návrh na zahájení řízení o ústavní stížnosti ve smyslu § 72 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), prostřednictvím něhož se stěžovatel domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí s odůvodněním, že jím byla porušena jeho ústavně zaručená práva, zejména pak právo na osobní svobodu, zaručené čl. 8, právo na soudní a jinou právní ochranu, zaručené čl. 36, a dodržování zásady presumpce neviny zaručené čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

2. Usnesením Policie ČR, Národní protidrogové centrály, služby kriminální policie a vyšetřování, expozitura Ústí nad Labem, ze dne 7. 1. 2015, ČTS: NPC 1789/TČ-2014-222300, bylo zahájeno trestní stíhání stěžovatele pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku. Stěžovatel byl vzat do vazby usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 1. 2015, č. j. 40 Nt 602/2015-38, z důvodů podle § 67 písm. a) a c) trestního řádu. Stížnost stěžovatele proti tomuto usnesení byla zamítnuta. Usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 4. 2015, č. j. 40 Nt 912/2015-29 byl stěžovatel ponechán ve vazbě z důvodu podle § 67 písm. a) trestního řádu a nebyla přijata písemná záruka Bc. L. B., Bc. M. B. a Mgr. M. G., ani písemný slib stěžovatele a vazba nebyla nahrazena dohledem probačního úředníka.

3. Okresní soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 10. 7. 2015, č. j. 40 Nt 808/2015-13, rozhodl tak, že se stěžovatel podle § 71a trestního řádu propouští z vazby na svobodu, přičemž se jeho vazba nahrazuje jeho písemným slibem a vyslovením dohledu probačního úředníka nad stěžovatelem. Stěžovateli bylo dále uloženo omezení spočívající v zákazu vycestování z území České republiky a byla mu stanovena povinnost odevzdat cestovní doklady vystavené na jeho jméno.

4. Proti tomuto usnesení podala státní zástupkyně stížnost. Krajský soud v Ústí nad Labem o ní rozhodl usnesením ze dne 5. 8. 2015, č. j. 4 To 249/2015-21, kterým napadené usnesení zrušil. Rozhodl dále, že se žádost stěžovatele o propuštění z vazby zamítá, jeho písemný slib se nepřijímá, návrh stěžovatele na nahrazení vazby dohledem probačního úředníka se zamítá a peněžitá záruka se nepřijímá.

5. V ústavní stížnosti stěžovatel namítá, že hrozba vysokým trestem, kterou stížnostní soud uvedl jako hlavní argument pro naplnění útěkového vazebního důvodu, není sama o sobě dostačujícím argumentem. Ani konkretizovanou hrozbu vysokým trestem nelze podle názoru stěžovatele absolutizovat natolik, že by tento fakt nebylo možné vyvrátit dalšími okolnostmi případu. Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě existují okolnosti, které vazební důvod natolik zeslabují, že by měl být stíhán na svobodě. Zdůrazňuje, že je osobou bezúhonnou, má stálé zaměstnání, bydliště i fungující rodinu. Soud však všechny okolnosti, které podle jeho názoru svědčí v jeho prospěch, vyhodnotil jako nežádoucí, snad vyjma argumentu, že má fungující rodinu. Závěr soudu, že je zcela nevhodné, aby nadále pracoval jako učitel Základní školy v Trmicích a dále působil jako zastupitel obce Trmice, neboť by tak mohl uplatňovat výchovný vliv vůči nezletilým dětem a ovlivňovat veřejný život, stěžovatel chápe jako porušení zásady presumpce nevinny.

6. K obsahu ústavní stížnosti si Ústavní soud vyžádal vyjádření účastníka a vedlejšího účastníka řízení. Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel dezinterpretuje jednotlivé argumenty vytržené z kontextu odůvodnění. Účastník na svých stanoviscích setrvává a zdůrazňuje, že je nutné odůvodnění vnímat jako celek. Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem připomíná, za jakou trestnou činnost je stěžovatel stíhán, jeho významný podíl na jejím páčání i údajnou špatnou finanční situaci, která ho k protiprávnímu jednání vedla. Ve věci je zpracována obžaloba. Důvody vazby útěkové jsou zcela relevantní a instituty nahrazující vazbu vzhledem k okolnostem neadekvátní. K žádným procesním pochybením v průběhu řízení nedošlo.

7. Vyjádření účastníka a vedlejšího účastníka bylo zasláno stěžovateli na vědomí. Ten k nim písemně sdělil, že žádné rozhodné skutečnosti neobsahují. Tvrdí, že je ve vazbě nedůvodně a znovu opakuje argumenty stran svého rodinného a pracovního zázemí a své dosavadní bezúhonnosti. Byl by rád, pokud by věc byla projednána urychleně.

8. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod. Tomu koresponduje ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu,

podle něhož je fyzická nebo právnická osoba oprávněna podat ústavní stížnost, jestliže tvrdí, že pravomocným rozhodnutím v řízení, jehož byla účastníkem, opatřením nebo jiným zásahem orgánu veřejné moci bylo porušeno její základní právo nebo svoboda zaručená ústavním pořádkem.

9. Jestliže ústavní stížnost směřuje proti rozhodnutí vydanému v soudním řízení, není samo o sobě významné, je-li namítána jeho věcná nesprávnost; Ústavní soud není součástí soustavy obecných soudů a není ani povolán k instančnímu přezkumu jejich rozhodnutí. Jeho pravomoc je založena výlučně k přezkumu z hlediska dodržení ústavněprávních principů, tj. zda v řízení (rozhodnutím v něm vydaným) nebyly dotčeny předpisy ústavního pořádku chráněná práva nebo svobody jeho účastníka, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy a zda lze řízení jako celek pokládat za spravedlivé.

10. V dané věci, vzhledem k obsahu ústavní stížnosti, jde o to, zda podaný výklad a aplikace trestněprávních ustanovení upravujících rozhodování o omezení stěžovatelovy svobody, jmenovitě rozhodování o ponechání ve vazbě trvajícím z důvodu podle § 67 písm. a) trestního řádu, nezakládá nepřijatelné ústavněprávní konsekvence, tj. zda nepředstavuje nepřijatelný zásah do právního postavení stěžovatele v té rovině, jíž je poskytována ochrana ústavněprávními předpisy, zejména Listinou a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), včetně práva na soudní ochranu (spravedlivý proces). Přitom platí, že výklad a aplikace předpisů obecného práva je protiústavní, jestliže nepřijatelně postihuje některé ze základních práv a svobod, případně pomíjí možný výklad jiný, ústavně konformní, nebo je výrazem zjevného a neodůvodněného vybočení ze standardů výkladu, jež je v soudní praxi respektován (a představuje tím nepředvídatelnou interpretační libovůli), resp. je v rozporu s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti.

11. Ačkoli, jak bylo řečeno, kategorie "správnosti" sama o sobě není referenčním kritériem ústavněprávního přezkumu, požadavek respektu k principům, zakotveným v čl. 8 odst. 5 Listiny (a čl. 5 odst. 3, větě druhé Úmluvy), je zde úzce spjat s dodržěním pravidel, jež jsou právě k jejich ochraně stanovena v citovaných ustanoveních trestního řádu. Kasační pravomoc Ústavního soudu se může uplatnit teprve tehdy, byly-li v řízení porušeny ústavní procesní principy, či jsou-li závěry obecných soudů v extrémním rozporu se zjištěným skutkovým stavem.

12. Po posouzení ústavní stížnosti a přezkoumání napadeného rozhodnutí optikou shora uvedených zásad dospěl Ústavní soud k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

13. Zásadní námitky stěžovatele obsažené v ústavní stížnosti se týkají absence důvodů pro ponechání stěžovatele ve vazbě.

14. Ustanovení § 67 písm. a) trestního řádu, o které jde v dané věci, poskytuje soudu relativně široký prostor pro individuální uvážení; vyložit klíčové pojmy (viz jmenovitě pojem "důvodné obavy") nelze zpravidla zcela abstraktně a úplně, resp. objektivně verifikovatelně. Příznačné je pak vymezení pomocí demonstrativního výčtu konkrétních znaků, nebo i znaků obecných, leč v neuzavřeném výčtu, apod. Pro úsudek o nesprávnosti odtud vycházejícího právního závěru (ve smyslu stanovení, zda se obviněný ve vazbě ponechává či nikoli) je pak mimo jiné určující, zda pro něj

coby rozhodné nebyly použity znaky, jež mu jsou objektivně irelevantní nebo mu dokonce obsahem či účelem protičeří, anebo že ty, jež byly použity, jsou ve svém souhrnu neúplné, a jiné, rovněž relevantní, byly opomenuty, případně že byl jejich význam zjevně vadně poměřen.

15. Obecně platí, že posoudit konkrétní okolnosti každého jednotlivého případu se zřetelem na učiněná skutková zjištění náleží obecným soudům, což je výrazem jejich nezávislého soudního rozhodování (čl. 82 Ústavy), a totéž platí ohledně hodnocení těchto zjištění pro potřeby jejich podřazení pod ustanovení § 67 písm. a) tr. řádu. Naopak, jak bylo výše předznačeno, Ústavnímu soudu do této působnosti obecných soudů zasahovat zásadně nepřísluší, stejně jako mu nepřísluší podávat výklad podústavního práva. Jeho možnosti jsou pak specificky zúženy v režimu tzv. uvážení (diskrece), jenž se právě v dané věci prosazuje; důvodem k zásahu Ústavního soudu je tu až stav, kdy příslušnými orgány přijaté právní závěry jsou výrazem zjevného faktického omylu či excesu logického (vnitřního rozporu), a tím vybočují ze zásad spravedlivého procesu; teprve tehdy lze mít za to, že bylo dosaženo ústavněprávní roviny problému, neboť takové závěry ignorují předvídatelné judikatorní standardy a zakládají stav nepřipustné svévole, resp. libovůle.

16. V posuzovaném případě byl uvedený vazební důvod podle závěrů stížnostního soudu založen předně tím, že stěžovateli hrozí velmi citelný trest odnětí svobody v rámci zákonné trestní sazby v rozmezí 10 až 18 let.

17. Ústavní soud se ztotožňuje s argumentací stěžovatele, že hrozba vysokým trestem nemůže být jediným důvodem pro vzetí, natož pak pro další trvání vazby. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že vazební detence trestně stíhané osoby při hrozícím vysokém trestu podle § 67 písm. a) trestního řádu nemusí být vždy namíste, resp. specifické okolnosti případu v relaci k váze a průkaznosti argumentů svědčících pro útekovou vazbu mohou být co do své přesvědčivosti zeslabeny konkrétními skutečnostmi jiného druhu na straně obviněného, tedy "silnými" důvody, jež pro svůj obsah opodstatněnost útekové vazby vylučují (srov. např. náleží sp. zn. I. ÚS 2665/13 ze dne 12. 12. 2013). Opačný výklad by ostatně odporoval dikci zákona i samotnému smyslu předmětného vazebního důvodu, jelikož hrozba vysokého trestu musí teprve vést - na základě konkrétních skutečností - k důvodné obavě, že obviněný uprchne nebo že se bude skrývat, aby se tak trestnímu stíhání nebo trestu vyhnul [viz též náleží sp. zn. I. ÚS 432/01 ze dne 17. 1. 2002 (N 8/25 SbNU 55)].

18. Ústavní soud se proto zaměřil na posouzení, jaké (další) konkrétní skutečnosti zakládající důvodnou obavu z útěku stěžovatele soud zjistil, žádné však v jeho odůvodnění neshledal. Poté, co stížnostní soud konstatoval, že stěžovateli hrozí vysoký trest, věnoval se toliko posouzení argumentů, které stěžovatel uváděl k zeslabení existence důvodné obavy z útěku, z nich však konkrétní skutečnost zakládající důvodnou obavu z útěku rovněž dovodit nelze.

19. Fakt, že je osobou dosud netrestanou soud hodnotil kladně, nicméně tato okolnost by měla podle jeho názoru význam spíše pro posouzení existence vazebního důvodu podle § 67 písm. c) trestního řádu, který zde již uplatňován není. Připomínka, že stěžovatel má dostatek finančních prostředků, na existenci tohoto vazebního důvodu podle názoru soudu nic nemění. Skutečnost, že má fungující rodinu, soud rovněž

nepovažoval za okolnost zeslabující existenci vazebního důvodu natolik, aby bylo možné stěžovatele z vazby propustit či vazbu nahradit alternativními opatřeními.

20. Argument stěžovatele, že má stálé zaměstnání, čímž je podle jeho názoru obava z útěku zeslabena, soud odmítl. Konstatoval, že stěžovatel by v případě propuštění z vazby mohl nadále pracovat jako učitel Základní školy v Trmicích a mohl by též dále působit jako zastupitel města Trmice, což je s ohledem na jeho trestní stíhání pro zvlášť závažný zločin nevhodné. Pokud by snad tento závěr měl být onou skutečností zakládající důvodnou obavu z útěku stěžovatele (jiný nelze v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysledovat), nelze takové úvaze přisvědčit. Otázka, zda je možné a žádoucí, aby vykonával i nadále svou práci a funkci, pokud je trestně stíhán, je jistě na uvážení stěžovatele samotného, jeho zaměstnavatele a voličů. Negativní odpověď na ni, jak ji paušálně deklaroval krajský soud, však zcela jistě nemůže představovat skutečnost zakládající důvodnou obavu z útěku stěžovatele, na níž vedle argumentu hrozby vysokého trestu je založeno rozhodnutí o dalším trvání vazby.

21. K namítanému porušení zásady presumpce neviny v posuzované věci nedošlo. Soud připomíná, že otázka, zda byla délka vazby přiměřená, nemůže být hodnocena in abstracto. Důvodnost setrvání obviněného ve vazbě je třeba hodnotit podle konkrétních okolností každého případu. Pokračující vazba může být v daném případě důvodná jen tehdy, jsou-li dány konkrétní skutečnosti poukazující na existenci opravdového požadavku veřejného zájmu, které nehledě na presumpci neviny převažují nad pravidlem respektování osobní svobody stanoveným v článku 5 Úmluvy (viz rozsudky Evropského soudu pro lidská práva z mnoha dalších Tariq proti České republice, č. 75455/01, Labita proti Itálii, č. 26772/95, Kudła proti Polsku, č. 30210/96). Podmínkou sine qua non při posuzování zákonnosti vzetí do vazby je z povahy věci samozřejmě i trvání důvodného podezření, že zadržená osoba spáchala trestný čin, což je vyjádřeno v dovětku ustanovení § 67 trestního řádu (zákon totiž vyžaduje, aby zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, byl spáchán, má všechny znaky trestného činu a jsou zřejmé důvody k podezření, že tento trestný čin spáchal obviněný). Musí tedy jít o konkrétní skutečnosti, které musí být dostatečným a rozumným podkladem pro odůvodněné podezření, že skutek, který naplňuje znaky trestného činu, byl spáchán, a že ho spáchal právě obviněný. Tomuto požadavku v posuzované věci zcela vyhovělo usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 7. 2015, č. j. 10 Nt 808/2015, které vydání napadeného usnesení stížnostního soudu předcházelo. Zkoumání existence důvodného podezření v daný okamžik rozhodování o vazbě však nepředjímá, a s ohledem na zásadu presumpce neviny ani předjímat nesmí, výsledek posouzení viny. Tomuto pojetí odpovídá i procesní pravidlo, že z rozhodování ve věci samé po podání obžaloby je soudce, který rozhodoval o vazbě v přípravném řízení, vyloučen (srov. ustanovení § 30 odst. 2 věta druhá trestního řádu).

22. Krajský soud svou argumentaci ohledně naplnění vazebního důvodu nevztáhl na stěžovatelovo možné odsouzení, nýbrž na skutečnost, že je trestně stíhán pro zvlášť závažný zločin. S úvahou soudu, že již samo trestní stíhání zpravidla ovlivňuje postoj a hodnocení stíhané osoby ze strany ostatních lidí z jejího blízkého i vzdálenějšího okolí, lze jednoznačně souhlasit. To platí o to víc, probíhá-li vazebně.

23. U některých profesí již samo trestní stíhání může představovat důvod pro pozastavení či dočasné zproštění jejího výkonu (srov. ustanovení § 9 odst. 2 zákona

č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů nebo ustanovení § 100 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů) do doby jeho pravomocného skončení.

24. U většiny povolání však zákon (dočasnou) překážku dalšího profesního působení v souvislosti s trestním stíháním výslovně nekonstruuje. Podle ustanovení § 41 odst. 2 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, lze zaměstnance převést na jinou práci, bylo-li proti němu zahájeno trestní řízení pro podezření z úmyslné trestné činnosti, která však byla spáchána při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním ke škodě na majetku zaměstnavatele, a to na dobu do pravomocného skončení trestního řízení. Ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, uvádí jako jeden z předpokladů pro výkon činnosti pedagogického pracovníka bezúhonnost. Zákon tak ponechává na vlastní úvaze trestně stíhané osoby a jejího zaměstnavatele, jakým způsobem případně další působení v dosavadní profesi vyřeší.

25. Obdobné závěry lze konstatovat pro trvání mandátu člena zastupitelstva obce. Podle ustanovení § 55 odst. 3 zákona č. 491/2001 Sb. o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, by zanikl mandát člena zastupitelstva obce, pokud by to vyslovilo příslušné zastupitelstvo, z důvodů pravomocného rozhodnutí soudu, kterým byl člen zastupitelstva obce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

26. Ústavní soud zdůrazňuje, že pokud jsou další důvody pro trvání vazby shledány neopodstatněnými, zůstává hrozba vysokého trestu důvodem jediným, jenž samostatně v daném případě obstát nemůže. V této souvislosti pak vyvstává do popředí požadavek Ústavního soudu, opakovaně uváděný v jeho judikatuře, aby obecné soudy, při důkladné znalosti skutkových okolností a důkazní situace té které věci, svědomitě posoudily (v kterémkoli stádiu řízení), zda další trvání vazby je opatřením nezbytným pro dosažení účelu trestního řízení, a zda tohoto účelu ani při vynaložení veškerého úsilí a prostředků ze strany orgánů v trestním řízení činných nelze dosáhnout jinak [viz nálezný sp. zn. III. ÚS 18/96 ze dne 26. 9. 1996 (N 88/6 SbNU 145)]. Uvedené platí obzvláště u rozhodování o prodloužení doby trvání vazby, kdy je nutno postupovat velmi restriktivním způsobem v tom smyslu, že každé další prodloužení vazby (tzn. další zásah do osobní svobody) musí být náležitě odůvodněn konkrétními okolnostmi [nalezný sp. zn. I. ÚS 303/01 ze dne 23. 10. 2001 (N 156/24 SbNU 149)]. Musí být rovněž brán zřetel na tzv. doktrínu zesílených důvodů, dle níž musí soud náležitě vážit, zda i nadále existují relevantní a dostačující důvody, které by ospravedlnily pokračující odnětí svobody, byť k uvalení vazby mohlo dříve dojít na základě důvodného podezření, protože pouze tak bude zajištěn respekt a ochrana základního práva na osobní svobodu [nalezný sp. zn. Pl.ÚS 6/10 ze dne 20. 4. 2010 (N 89/57 SbNU 167; 163/2010 Sb.), rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Letellier proti Francii č. 12369/86 a ve věci Rokhlina proti Rusku 54071/00].

27. K tomu lze doplnit i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž soudy rozhodující o vazbě sice nejsou povinny se ve svých rozhodnutích vypořádat jednotlivě s každým argumentem uplatněným obviněným nebo jeho obhájcem, měly by však reagovat adekvátním způsobem na všechna tvrzení, která jsou způsobilá zpochybnit oprávněnost dalšího trvání vazby (rozsudek ve věci Ignatenco proti

Moldavsku, stížnost č. 36988/07; rozsudek ve věci Michalko proti Slovensku, stížnost č. 35377/05). Pozornost by měly věnovat i možnému přijetí institutů nahrazujících vazbu, které by dostatečně zajistily přítomnost osoby na hlavním líčení. S návrhy obhajoby v tomto směru by se měly náležitě vypořádat (viz rozsudek ve věci Jarzynski proti Polsku, stížnost č. 15479/02, nebo rozsudek ve věci Fešar proti České republice, stížnost č. 76576/01).

28. Ze všech výše uvedených důvodů proto Ústavní soud podané ústavní stížnosti podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu vyhověl a při konstatování porušení základních práv stěžovatele zaručených čl. 36 odst. 1 a čl. 8 odst. 2 a 5 Listiny zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 2015 č. j. 4 To 249/2015-21 [§ 82 odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

29. Ústavní soud tak rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť od něj nebylo možno očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 9. prosince 2015

Ludvík David v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Drdlová